

Panaszdal

Mit csináljak!

Ömlenek belőlem a panaszdalok. Ezen már nem tudok segíteni. De talán nem is akarok. A legfájdalmasabb panaszdalom: A sporttudósító. Szóval, hogy sose írom meg a regényemet a sporttudósítóról. Mindenkinek elsírtam már ezt a dalt. És hát persze neki is, Rónay Györgynek. Meghallgatott valami olyan türelemmel! Még csak félbe se szakított. Hallgatott figyelmes, mozdulatlan arccal. *Rezzenéstele-nül*. Olykor mintha alig észrevehetően bölintott volna.

Ömlött belőlem a végtelen dallamtalan dal.

Úristen!

Gyurka... gondold meg! Embereket hurcoltak el, löktek a Dunába. Az utcák romokban, a házak a levegőbe repültek. És én, mint sporttudósító, felvettem a kérdést. Klasszis csapat-e még a Ferencváros? Miért nincs kedve Zsengellérnek? Az újpesti csatársor csillagának?

Látod, micsoda anyag!

Ahogy ott ültem a gépirónő mellett! Elborítottak a Távirati Iroda rózsaszínű papirosai. Hírek, jelentések. Atlétikai versenyek, birkózás, ökölvívás, kézilabda, kosárlabda... De hát én csak a futballhoz értettem. Máshoz még csak nem is konyítottam. Azt se tudtam, hogy percek, vagy órák alatt futják a százméterest. Elveszetten, eltemetve a rózsaszínű papírtömbök között.

A hatalmas üvegajtó mögül felém fordultak az arcok. A szerkesztők és a rovatvezetők. Es hát maga a lap felelős szerkesztője. Az az iszapszürke tekintet! Egy mocsár gőzölgése. Lassan felemelkedett és elindult felém. Megállt fölöttem, a rózsaszínű papírhalom fölött. És csak nézett.

— Kis kollégám! Nem tudom, észrevette-e, hogy háború van? Az ön hírei bizonyára nagyon érdekesek, de hát azért...

Az utcán összeakadtam Friedman Magdával. Tiszta, gyönyörű tekintetére kód ereszkedett. Abban a ködben a rettegés. Köszönt. Előre köszönt. Soha még így meg nem szégyenítettek.

Otthon egy lezuhant erkély fogadott.

A Nagyvárad támadó futballt játszott. A mi régi, igazi futballunkat. Utcahosszal nyerte a bajnokságot. Soha nem állt be védekezni.

Éjszaka a ház óvóhelyén egy asszony felém hajolt. — A férjem azt írta, hogy küldjek utána fésűt. A következő lapon pedig: Most már nincs szükségem a fésűre.

Összenéztünk abban a hunyorgó, rosszkedvű fényben.

Egy hang: — Igaz, hogy a csendőrség körülvette Budapestet?

— Mit gondol, a Robi mellettem maradhat, ha megkapom azt a behívót, vagy nem is tudom...

Nem tudtam felelni. Semmire se tudtam felelni.

Valaki egy kis csomagot csúsztatott az ölembe. — A szüleim fényképei. Maga biztosan megőrzi.

Egy reggel megjelent a szerkesztőségben Stella Adorján. Régi újságíró, még az igaziak közül. A nagy gárdából. Írt szindarabot, meg fordított. De mindig újságírónak tartotta magát. Akárcsak a barátja, Molnár Ferenc. Már régen nem dolgozott a lapnál. De olyan otthonosan közlekedett. Hát igen! Talán egyedül csak ő volt otthon ezekben a szobákban, folyosókon. Mosolygott, üdvözölte a fiúkat. Azért akadt, akit nem üdvözölt.

Beült egy szobába. Hátrahajtotta a fejét, szemét lehunyta, mint aki csodára vár.
És csakugyan!

Valahonnan a magasból leereszkedett egy angyal. Egy fehér köpenyes angyal. Fehér kendőt dobott Stellára, a nyaka köré tűrte. Föléje hajolt. És már keverte a habot egy kis tálkában. Keverte-kavarta. Szappanozott, pamacsolt olyan gyöngédséggel, gyönyörűséggel!

Én csak néztem.

Elfogott valami könnyű, tiszta boldogság. Soha nem éreztem ilyesmit. Mintha minden aljasság eltűnt volna a földről. Nincs más, csak egy régi szerkesztő és egy szerkesztőségi borbély.

Hát látod, Gyurka! Ezt is megkaptam. Ezt a békebeli képet a legaljasabb háborúban.

Ez az én anyagom! Úgy ahogy van, minden részletében!

És semmit se tudok vele kezdeni! Semmit!

Rónay György még mindig hallgatott. Majd ahogy lassan eltávolodott az arca.

— Eljön a pillanat ... el kell, hogy jöjjön!

— Mikor? Mégis mikor?

— Talán éppen holnap, vagy holnapután. (Szünet.) Esetleg néhány hónap ... néhány év.

— Mondjuk, három-négy év! (Kétségbeesett gúny.)

— Vagy éppen hét-nyolc ... talán tíz.

Az arca eltűnt. Ő meg mintha átült volna egy másik kávéházba. Egy távoli kávéházba valahova a felhők közé. Onnan hallatszott az a halk, tiszta hang.

— Várni kell ... várni a pillanatra!